

P O P I E Ž I A U S
P R A N C I Š K A U S
Ž I N I A

1 - O S I O S P A S A U L I N Ė S
S E N E L I Ų I R P A G Y V E N U S I Ų
Ž M O N I Ų D I E N O S P R O G A

===== 2021 M. LIEPOS 25 D. =====

E S U S U
T A V I M I
P E R V I S A S
D I E N A S

MIELI SENELIAI, MIELOS MOČIUTĖS! „*Esu su tavimi per visas dienas*“ (plg. Mt 28, 20) – tai pažadas, kurį Viešpats davė mokiniams prieš žengdamas į dangų ir kurį šiandien kartoja tau, brangus seneli, brangi močiute. „*Esu su tavimi per visas dienas*“ – šiais žodžiais aš, Romos vyskupas, panašiai kaip ir tu būdamas senyvo amžiaus, noriu kreiptis į tave pirmosios Pasaulinės senelių ir pagyvenusių žmonių dienos proga: visa Bažnyčia yra arti tavęs, tiksliau sakant, arti mūsų – ji rūpinasi tavimi, myli tave ir nenori tavęs palikti vieno!

Gerei žinau, kad ši žinia tave pasiekia sunkiu laiku: pandemija pasirodė kaip netikėta ir smarki audra, visiems tekęs sunkus išbandymas, tačiau mus, vyresnius žmones, tai palietė ypatingai, jos poveikis buvo ypač sunkus. Daugelis iš mūsų sirgo, nemažai išskeliavo, taip pat buvo liudininkai to, kaip užgeso jų sutuoktinių ir artimųjų gyvenimas; daugybė buvo priversti ilgą laiką praleisti vienatvėje, būdami izoliuoti.

Viešpačiui žinomi visi tuo metu jūsų patirti kentėjimai. Jis labai arti tų, kurie išgyveno skausmingą nušalinimą; jis neabejingas mūsų vienišumui, kuris tapo dar sunkesnis pandemijos metu. Pasak vieno tradicinio pasakojimo, šventasis Joakimas, Jėzaus senelis, jautėsi nušalintas nuo savo bendruomenės, nes neturėjo vaikų; jo, taip pat jo žmonos Onos gyvenimas buvo laikomas nevertingu. Tačiau Viešpats jam pasiuntė angelą, kad jį paguostų. Kai nuliūdęs laukė prie miesto vartų, jam pasirodė Dievo pasiuntinys ir pasakė: „*Joakimai, Joakimai! Viešpats išklausė tavo atkaklią maldą*“ (1). Giotto vienoje iš savo garsųjų freskų (2) vaizduoja šį epizodą naktį – tai viena iš daugybės bemiegių naktų, prie kurių nemažai mūsų esame įpratę, jos pilnos atsiminimų, rūpesčių ir troškimų.

ačiau ir tuomet, kai viskas atrodo panyra sūtemose, kaip tais pandemijos mėnesiais, Viešpats nesiliauja mums siunčęs angelų, kad paguostų mus vienu metu ir kartotų: „*Esu su tavimi per visas dienas.*“ Jis tai sako tau, man ir visiems. Tokia yra šios Pasaulinės dienos prasmė, norėjau, kad ji pirmą kartą būtų minima būtent šiais metais, po ilgos izoliacijos, palengva atgyjant visuomeniniam gyvenimui: kad kiekvienas sėdintis, kiekviena močiutė, kiekvienas pagyvenęs žmogus – ypač vienišiasis tarp mūsų – patirtų angelo aplankymą! Kartais tie angelai turi mūsų anūkų veidus, kartais šeimos narių, senų bičiulių arba tų žmonių, kuriuos pažinome būtent šiuo sunkiu metu. Per šį laiką išmokome suprasti, kokie svarbūs kiekvienam iš mūsų apkabinimai ir aplankymai; mane labai liūdina faktas, kad kai kuriose vietose to daryti dar negalima!

Vis dėlto Viešpats siunčia mums savo pasiuntinius taip pat per Dievo žodį, kad jo mūsų gyvenime netrūktų. Kasdien paskaitykime Evangelijos puslapį, melskimės psalmėmis, skaitykime pranašus! Būsime sujau-dinti Viešpaties ištikimybės. Raštas padės suprasti, ko Viešpats iš mūsų prašo šiandien. Jis siunčia darbininkų į savo vynuogyną kiekvienu dienos metu (plg. Mt 20, 1–16) ir kiekvienu gyvenimo laikotarpiu. Aš taip pat galiu paliudyti, kad gavau kvietimą būti Romos vyskupu tuomet, kai pasiekiau, taip sakant, pensijos amžių ir nemaniau, jog pajėgsiu nuveikti daug naujų dalykų. Viešpats visuomet arti mūsų – jis visuomet su naujais kvietimais, naujais žodžiais, su savo paguoda, visada arti mūsų. Žinote – Viešpats yra amžinas ir niekada neišeina į pensiją, niekuomet.

Mato evangelijoje Jėzus sako apaštalams: „*Eikite ir padarykite mano mokiniams visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs*“ (Mt 28 19–20). Šie žodžiai šiandien skiriami taip pat mums, jie padeda geriau suprasti, jog mūsų pašaukimas yra saugoti šaknis, perduoti tikėjimą jauniems ir rūpintis mažaisiais. Gerai įsiklausykite: koks yra mūsų pašaukimas šiandien, mūsų amžiuje? Saugoti šaknis, perduoti tikėjimą jauniems ir rūpintis mažaisiais. Nepamirškite to.

esvarbu, kiek tau metų ar dar dirbi, ar jau nebe, ar likai vienas, ar turi šeimą, ar tapai močiute, seneliu kiek anksčiau ar vėliau, ar dar esi savarankiškas, ar tau reikia pagalbos, – nes nėra pensinio amžiaus kalbant apie užduotį skelbti Evangeliją ir perduoti tradiciją anūkams. Reikia leistis į kelią ir pirmiausia išeiti iš savo ribų, kad galėtume imtis ko nors naujo.

Ir tau šiuo kritiniu istorijos momentu skiriamas naujas pašaukimas. Paklausi: kaip tai įmanoma? Mano jėgos jau senka, nemanau, kad galėčiau daug nuveikti. Kaip galiu pradėti elgtis kitaip, kai įprotis tapo mano gyvenimo taisykle? Kaip galiu aukotis vargingesniems už mane, kai tiek daug galvoju apie savo šeimą? Kokių būdu galiu praplėsti savo požiūrį, kai man negalima išeiti iš namų, kuriuose gyvenu? Argi mano vienišumas nėra pernelyg sunki našta? Kiek iš jūsų savęs klausiate: ar mano vienišumas nėra per sunki našta? Jėzus taip pat sulaukė panašaus klausimo, kai Nikodemas jo klausė: „*Kaip gali žmogus gimti būdamas nebejaunas?*“ (Jn 3, 4). Viešpats atsako, kad tai gali įvykti atveriant širdį Šventosios Dvasios veikimui, kuri pučia, kur nori. Šventoji Dvasia yra laisva – ji pasiekia visur ir daro, ką nori.

Kiek daug kartų kartočiau, iš krizės, kurioje atsidūrė pasaulis, neišeisime tokie patys: išeisime geresni arba blogesni. Ir „*Dieve duok, kad <...> tai nebūtų vienas iš daugelio sunkių istorijos epizodų, iš kurio nesugebėjome pasimokyti!*“ Esame kietakakčiai! „*Kad nepamirštume senų žmonių, mirusių dėl respiratorių stokos.<...> Kad tokia didelė kančia būtų ne veltui, bet žingsnis pereinant prie naujo gyvenimo būdo, ir kartą visiems laikams suvoktume, jog mums vieniems kitų reikia ir esame vieni kitų skolininkai, kad žmonija atgimtų*“ (Enciklika *Fratelli tutti*, 35). Niekas neišsigelbėja pats vienas. Esame vieni kitų skolininkai. Visi esame broliai.

Todėl norėčiau tau pasakyti, kad tavęs reikia brolybėje ir socialinėje draugystėje kuriant rytdienos pasaulį: tą pasaulį, kuriame gyvenime – drauge su savo vaikais ir anūkais, – kai audra nurims. Visi „*turime aktyviai dalyvauti atkuriant ir palaikant sužeistą visuomenę*“ (ten pat, 77). Šioje naujoje statyboje tarp įvairių atramų yra trys kolonos, kurias tu gali padėti pastatyti geriau nei kiti. Šios trys kolonos – tai svajonės, atmintis ir malda. Viešpaties artumas net silpniausiems tarp mūsų duos jėgų leisti nauju keliu – svajonių, atminties ir maldos keliu.

ranašas Joelis kadaise išsakė šį pažadą: „Jūsų seni žmonės sapnus sapnuos, o jūsų jauni žmonės turės regėjimus“ (Jl 3, 1). Pasaulio ateitis yra šioje sandoroje tarp jaunųjų ir senųjų. Kas jeigu ne jaunieji gali perimti senųjų sapnų svajones ir nešti jas toliau? Tačiau tam reikia, kad nesiliautume svajoję: mūsų svajonėse apie teisingumą, taiką, solidarumą glūdi galimybė, kad mūsų jaunieji patirs naujus regėjimus, ir taip drauge galėsime kurti ateitį. Reikia, kad ir tu paliudytum, jog patyrus išbandymą galima išeiti atsinaujinus. Esu tikras, tas išbandymas ne vienintelis, savo gyvenime patyrei jų daug ir tau pavyko juos įveikti. Pasimokyk iš šios patirties, kad dabar įveiktum krizę.

Svajonės yra susipynusios su atmintimi. Galvoju apie tai, kokia vertinga yra skausminga karo atmintis ir kiek daug naujosios kartos gali iš jos išmokti, kas yra taikos vertybė. Tu gali tai perduoti, nes patyrei karų kančią. Atminimas yra tikra misija, skirta kiekvienam vyresniam žmogui: atminti ir perduoti šį atminimą kitiems. Edith Bruck, kuriai teko išgyventi Šoa dramą, kartą pasakė: „Net vienos sąžinės nušvietimas vertas pastangų ir skausmo siekiant išlaikyti gyvą atmintį apie tai, kas įvyko.“ Ir pridūrė: „Man atmintis yra gyvenimas“ (3). Mąstau apie savo senelius ir apie daugelį jūsų, turėjusių emigruoti bei žinančių, kaip sunku palikti savo namus, ir šiandien nemažai žmonių išvyksta ieškodami ateities. Gal kai kurie iš tų žmonių yra šalia ir rūpinasi mumis. Ta atmintis gali mums padėti kurti žmogiškesnę, svetingesnę pasaulį. Tačiau be atminties negalima statyti, be pamatų niekuomet nepastatysi namo. Niekuomet. O gyvenimo pamatas yra atmintis.

aliausiai malda. Kaip kartą sakė mano pirmtakas popiežius Benediktas, šventas senolis, kuris ir toliau meldžiasi už Bažnyčią ir dėl jos darbuojasi: „*Senų žmonių malda gali apsaugoti pasaulį, net veiksmingiau jam padėti negu daugelio nerimastingos pastangos*“ (4). Jis taip kalbėjo 2012 metais, besibaigiant jo pontifikatui.

Tai gražu. Tavo malda yra labai brangus išteklius: *tai plautis, be kurio Bažnyčia ir pasaulis negali išsiversti (plg. Apaštališkasis paraginimas Evangelii gaudium, 262)*. Būtent šiuo labai sunkiu žmonijai laiku, kai visi toje pačioje valtyje plaukiame per audringą pandemijos jūrą, tavo užtarimas už pasaulį ir Bažnyčią nėra bergždžias: jis rodo visiems giedrą pasitikėjimą, kad laimingai pasieksime krantą.

Miela močiute, mielas seneli, baigdamas šią žinią norėčiau tau nurodyti palaimintojo, o netrukus būsimo šventojo – Karolio de Foucauld pavyzdį. Jis gyveno kaip atsiskyrėlis Alžyre ir būdamas periferijoje paliudijo „*troškimą jaustis broliu kiekvienam žmogui*“ (*Fratelli tutti, 287*). Jo gyvenimo istorija rodo, kad net dykumos vienatvėje įmanoma malda užtarti viso pasaulio varguolius ir tapti broliu ar seserimi visiems.

Prašau Viešpaties, kad taip pat dėl jo pavyzdžio kiekvienas iš mūsų išplėstume savo širdį ir taptume jautrūs vargingiausiųjų kančioms, taip pat gebėtume juos užtarti. Kad kiekvienas iš mūsų išmoktume kartoti visiems, ypač jauniems, tuos paguodos žodžius, kuriuos šiandien išgirdome skirtus mums: „*Esu su tavi-mi per visas dienas.*“ Pirmyn ir drąsos! Tegu Viešpats jus laimina.

Franciscus

Roma,
Šv. Jono bazilika Laterane,
gegužės 31-oji,
Švč. M. Marijos
Apsilankymo šventė

